

## EL CARRER ESTRET

**Tema:** Parla sobre la vida d'un poble, Torrelles i concretament d'un carrer, el carrer Estret des del punt de vista del nou veterinari del poble i de la seva minyona.

**Argument:** Un home jove, de Barcelona, viatja cap a Torrelles per esdevenir el seu nou veterinari després de la mort de qui el precedí. Quan arriba lloga habitació en una fonda força descuidada. Després d'instal·lar-se decideix anar a visitar donya Pura, vídua de l'antic veterinari per mostrar-li condol. S'entenen i la senyora li aconsella on ha d'anar per el lleure i amb qui s'ha de relacionar, a demés, li recomana que llogui una casa en el carrer Estret i que es busqui una minyona. L'home, efectivament, lloga el piset i donya Pura s'encarrega de buscar-li una minyona, la Francisqueta. Així doncs, comença la convivència d'aquestes dues persones i, com que resulta que la dona és la persona més xafardera del poble, l'home ha de sofrir els seus comentaris i saber el que pensa de tothom i que fan i perquè ho fan. Així, arriba a enterar-se de les xafarderies del poble i això li permet conèixer amb més exactitud la cunyada, la cosina i la neboda de donya Pura, el matrimoni Grau del pis de dalt, el rellotger Massaguer i la seva senyora, l'Enric i la Teresa el matrimoni que no parla, la senyora Elvira i la seva preocupant neboda Montserrat, el mecànic Miquelet, l'amo del bar Montseny, l'importantíssim secretari de la junta Dalmau, la senyora Maristany, els seus fills i el problema del matalàs, la somiadora senyoreta Remei, el comptable Francesc Valls, la pobra i misteriosa senyora Riteta, el mossén Gratacòs, els de l'Ateneu (el jutge Vinyes, el doctor Roig, l'advocat Pairet, el propietari Cotoiu, l'agrimensor Martorell, l'apotecari Pistó, en Ramonet...), la geperuda Roseta de la merceria, el seu pare Joan-quina-hora-és i el seu ase Baldiri, la vella que es passa el dia mirant el carrer, la barberia del senyor Felip i la seva dona poruga Conxita, l'amo de l'espardenyeria Epifani i el seu gos tan especial Murillo, l'avar senyor Roig i la seva germana, l'amor del senyor Sebastià cap el seu nét petit Jordi, la vídua senyora Encarnació i la seva filla Dolors, els botiguers del Recreatiu (senyor Soler, el senyor Martinet, el senyor Quimet...), els promesos Ramón el bosquerol i Enriquet el practicant de la farmàcia, etc. i les seves manies, costums, promeses, en definitiva, la seva vida. Tota la història, però no només es concentra en explicar una mica de la vida de cada habitant, també ens fa algunes referències històriques com el fet que es separés la societat en burgesos, propietaris i proletariat i la introducció d'alguns invents com el cotxe.

## PERSONATGES

### Personatges principals

Veterinari: el veterinari, que no sabem com es diu, és el protagonista de la novel·la. Ell és un jove de Barcelona que ha estat traslladat a Torrelles després de la mort de don Cànid, l'antic veterinari del poble. Concretament s'instal·la en un piset al carrer Estret, seguint el consell de donya Pura, vídua del veterinari.

Trobo que és un home força tranquil perquè és capaç de no perdre els nervis ni tan sols davant una persona irritant com la Francisqueta. És també molt pacient i escolta a la gent (durant la història ha aguantat molt bé segons quines persones). És sensat, reservat, li agrada que el deixin tranquil, no es fica en la vida dels demés, no és gaire xafarder (tot i així, la Francisqueta l'inicia una miqueta en el món de la xafarderia), és educat, optimista, reflexiu, senzill, estima el camp com ho faria la gent de ciutat, apreciava petits detalls de la natura que la gent del camp troba normal. Finalment, és, sobre totes les coses, un amant de la seva terra, Catalunya, ja que més d'una vegada comenta el meravellós que és el seu país. És un home que exigeix molt de la vida, és a dir, li agrada molt la bona cuina, beure bé, estar-se sense fer res en la terrassa d'un bar, seure a les fosques pensant en la seva vida, és feliç simplement passejant pel camp un dia de sol,... Així, no és estrany que durant la seva curta estada a la Fonda del Comerç, exigís unes mínimes condicions de vida a un lloc tan miserable. Físicament no ens el descriu, potser és l'únic element del llibre que l'autor no descriu.

Al final de l'obra, ell ja fa un any que conviu amb la gent de Torrelles, s'hi sent a gust però troba la seva vida,

potser, una mica aburrida i monòtona, així que es planteja marxar a un altre lloc o no, finalment crec que troba tant entranyables els habitants del poble que decideix quedar-se i deixar que la seva vida i la dels demés continuï a Torrelles i al carrer Estret.

Francisqueta: És la minyona del nou veterinari, ja ho va ser, però, del senyor Martí Roig i de don Càndid i donya Pura, que va ser precisament qui la va recomanar. Aquesta senyora és podria resumir senzillament en bona cuinera, excel·lent minyona, persona insuportable i una mica pagesa. Però analitzant-la més a fons, podríem veure una dona ja gran, petita però grassa, de cara vermellova i pagesa, ulls petits, molt vius una mica sortits, nas també petit, boca grossa, dents blanques, coll fort, curt i ample. Sempre va vestida de fosc, a l'antiga i duu un monyo blanc sota un mocador també fosc. De caràcter impertinent, fort, tossuda i ignorant. És molt i molt xafardera (només viu per saber la vida dels demés), se la sap molt llarga i aprofita qualsevol excusa per sortir al carrer buscant notícies fresques. Quan ja les te, corra cap a casa per poder-les esbombar amb una cara de felicitat com un nen a qui acaben de donar una llaunadura. Quan ella explica al veterinari tot el que ha pogut esbrinar, a ell, realment no li interessa i es limita a donar-li la raó sense gaire interès. La Francisqueta te la seva opinió de tothom i a tots els assumptes hi fica el nas per comentar la solució. Hi ha gent que realment li cau antipàtica, que no li agrada gens, però també és una especialista en fer veure que és amiga de tothom perquè es confii en ella i es pugui enterar dels secrets més ben guardats. Sembla una persona molt superficial a la que li manca vida i per això es preocupa tant de la dels demés. Només te un punt dèbil, el seu nebot a qui dona de tant en tant un pessic dels duros que guanya a casa del veterinari, que per cert, considera que són pocs.

### **Personatges secundaris**

Donya Pura: És la vídua de l'antic veterinari de Torrelles, don Càndid. És una dona de més de setanta anys, més aviat petita, molt ben conservada, d'ulls blaus i galtes rosades i uns cabells blancs i fins. Va vestida de dol. Parla tranquilament i amb una veu molt dolça però segura, sense ni tan sols gesticular. El seu pas és lent i te unes mans molsudes, amb clotets. És una dona molt bondadosa que va intentar ajudar en tot a qui venia a succeir el seu marit. Li va aconsellar on hauria d'anar a viure, on hauria de anar per ser més estimat, amb qui s'hauria de reunir i sobretot a qui era important caure bé.

Parentes de donya Pura: hi ha la Carme, que és la cunyada, la Gracieta, que és la cosina i la neboda que es diu Anita. Totes tres tenen una cosa en comú: volen l'herència de donya Pura i per això la rondan a totes hores i la tracten tan bé. La Carme, és encara més gran que donya Pura, massa prima i de pell molt blanca. La Gracieta te més de cinquanta anys, grassa, de cabells rars i amb un nas punxegut sobre el qual hi han unes ulleres de vidres espessos. L'Anita, és molt jove, d'uns vint anys, és una castanya d'ulls verds, amb força carn i una mica bleda. Totes van de negre i van a tot arreu juntes, realment semblen tontes sempre donant-se la raó entre elles i queixant-se de tot.

Joaquim Grau i Simoneta: Habiten el pis de sobre el del veterinari. Són un matrimoni jove que porten uns cinc anys casats. Ell és un jove empleat de la fàbrica de sabó de Torrelles. Ella aparenta uns trenta o trenta-cinc anys, està bona, és grasseta, rossa d'ulls blaus, baixeta i de cara rodona, rosada i inexpressiva, sempre porta tacó alt. Així com porten cinc anys casats, també porten cinc anys anant cada diumenge al cinema. La Simoneta està encantada, però en Joaquim no està gaire convençut, així que un bon dia decideix que anirà amb els seus amics al cafè i no acompanyarà la Simoneta al cinema. Quan ell ja es disposa a marxar, ella se li planta al davant i li demana explicacions, el resultat d'aquest enfrontament és que es barallen i ell s'en va amb els amics. No es parlen ni dilluns, ni dimarts. El dimecres ella li clava un cop de taló sense dir res que fa que el home faci un crit que sent tot el poble. Dijous en parlen i acaben anant ella al cinema amb una amiga i ell al cafè amb uns amics. Segons Francisqueta hi ha matrimoni per anys.

Senyor Massaguer i Caterina: Ell és el rellotger de Torrelles. Viu i te la botiga al carrer Estret, just davant la casa del veterinari. És un gran aficionat al teatre, que no es perd cap actuació que fassin pels voltants, i un cop les ha vist, frisa per explicar l'obra a tots els seus clients actuant com si en pertanyés. Ella, la senyora

Massaguer és una persona petita, de faccions menudes i un nasset una mica tirat enlaire. Els seus ulls són blaus i vius, les dents blanques i ben conservades, el cabell gris i llis recollit en un monyo. És de caracter alegre i animat i una mica irònic. Ella i Francisqueta són amigues i sobint parlen una en un balcó i l'altra en l'altre. El tema sobre el que més parlen és si Caterina ha pogut disfrutar de la companyia, diguem-ne amorosa del seu marit la nit anterior. La resposta sol ser que no i per això la senyora Massaguer es gasta una pila de diners en camises de dormir ben maques per reconquistar el seu marit, però ell ni s'immuta.

Enric i Teresa: És un matrimoni sense fills que viu quatre portes més amunt de la casa del veterinari. Ell, es veu que fa més de tres anys que no dirigeix la paraula a la seva dona. És una cosa força estranya tenint en compte que fora de casa és la persona més sociable, simpàtica, alegre i enraonadora del poble, ara, un cop ha traspassat la porta, només fa hum!, menja de mala gana el que la Teresa li ha preparat fent veure que no li agrada o que la carn és massa dura. Per la nit tampoc es diuen res. Que la Teresa recordi, només s'ha interromput aquest silenci cinc setmanes.

Senyora Elvira i Montserrateta: La senyora Elvira és una dona gran que sempre està malalta, ella, cuida de la seva neboda, la Montserrat, que al seu torn cuida la senyora. La senyora Elvira sempre interroga la seva neboda, vol saber que ha fet, amb qui ha estat, a quina hora ha tornat...

La senyora te els cabells foscos i és morena de pell, parla arrosegant les paraules i amb la boca una mica torta, com fan els malalts. La noia és jove, alta i plena, també de pell molt morena i tibada i de cabell castany amb rínxols, sobint, quan es posa nerviosa es mira les ungles de la ma per fer-se la distreta. Ella es veia amb tres nois, en Miquelet, en Ramon i l'Enriquet i un dia es quedà embarassada d'un d'ells. S'havia de casar amb algun, però ella no volia triar i li va dir a la seva tia que triés per ella, la tia tampoc sabia a qui triar i va decidir que triés el mossén Frederic, home expert i sabi.

Miquelet, Ramon i Enriquet: Tots es veien amb la Montserrat un moment o altre. En Miquelet era un amic de la coia, un mecànic pàl·lid i prim que sempre feia olor a oli, anaven junts a la platja, al cinema... Un dia es va cansar de la Montserrateta i s'en va anar amb una altra. Llavors, la Montserrat anava amb en Ramon, un noi d'un mas que treballava al bosc, un bosqueirol que només baixava al poble els diumenges, però aviat es van deixar de veure, l'últim amb qui va anar, va ser l'Enriquet, el practicant de la farmacia, que tenia deu anys més que ella. Tots tres, quan van saber que estava embarassada, van voler casar-se amb ella i per saber quin li convenia més van haver de reunir-se amb el mossén. Finalment l'escollit va ser en Ramon tot i que el poble no sap ben bé perquè.

Amo del bar Montseny: El bar està al carrer principal del poble. L'amo és un senyor petit, massís i corpulent, te una veu enrogallada i unes bosses a sota dels ulls, sempre es permet donar consells a tothom. És un home fredolic que porta sempre robes fortes, però a partir de la segona quinzena de maig es transforma ell i el seu establiment. Ell es converteix en un home calorós, amb una camisa de màniga curta oberta fins el pit pelut i uns pantalons amples. El bar improvisa una terrassa a la vorera amb unes taules i unes poltrones. Te una qualitat sorprenent aquest home, sap fer dibuixos amb l'aigua que surt de la regadora dominant-la a la perfecció.

Senyor Dalmau: És un treballador de fàbrica, que a més és un polític de poble, és un home d'uns seixanta anys, petit i corpulent, pelut però calb. És de celles espesses, mirada fosca i bigoti abundant. És diu que és força pobre, honrat i que la única cosa que no pot permetre és fer el ridícul. Enric, el que no parla a la seva dona formava part del seu partit, però un dia que tenia febre i en Dalmau, que te l'oïda fina, el va sentir cantar La Virgen María es nuestra protectora... va decidir fer-lo fora del partit per escarmentar-lo per ser un mal exemple. És va reunir amb la junta i van decidir expulsar-lo i així ho va comunicar el mateix senyor Dalmau a la Teresa.

Senyora Maristany i família: És una vella senyora que te dos fills, el més gran, l'Antoni una mica badoc, es casà fa uns anys amb una noia de poble, alegre, simpàtica, d'una fortuna discreta. El regal de nesses del pare

de la noia van ser molts quartos i els mobles de la casa, entre els quals hi havia un matalàs de llana magnífic. Un cop casats la senyora Maristany va anar a viure amb la parella. L'altre fill, en Narcís, es casà després amb una senyoreta amb diners. Van anar a viure a Barcelona però pugen cada any a Torrelles per la festa major. La senyora Maristany, quan venen es posa molt contenta i posa el matalàs de l'Antoni i la seva dona al llit dels convidats on dormiran en Narcís i la seva rica muller perquè diu que en Narcís ha fet quedar bé la família.

Senyoreta Remei: És una dona d'uns quaranta-cinc anys, soltera. És molt prima, alta i xuclada, de pell pàl·lida i resseca. Te el cabell molt negre, un nasset de cartílaags prims, una boca de llavis secs i fins gairebé morats que amaguen unes dents petites, afilades i groguenques pel tabac. Els seus ulls són grans, negres, rodons i brillants. Les seves celles són fosques i espesses i el seu front és estret, de petites arrugues. És força coqueta, molt gandula. Ella, sense ni conèixer el veterinari, el va convidar a passar a casa seva per parlar-li de les seves inquietuds amb tota la confiança. Li comentà que patia insomni i que quan conseguia dormir, tenia un malson, somiava que entrava un home a la seva habitació i que es quedava plantat davant del llit. La Francisqueta sempre deia que a la Montserrat li sobraven els homes i que a la Remei li'n faltaven.

Francesc Valls: És el rellogat del senyor Massaguer, la seva habitació està just davant del menjador del veterinari. És un home de costums monòtons, seriós i honrat, de mitjana edat, solter i solitari. És comptable i duu la comptabilitat d'algunes cases comercials de Torrelles. No sembla tenir la necessitat de estar rodejat de persones, per això mai s'el veu en cap bar, cap cafè, cap taverna, ni al teatre, ni al cinema... Ara ja ningú no el para pel carrer perquè la seva conversa és ben pobre, només parla amb fluïdesa si és qüestió de feina. Parla amb una veu greu, gesticulant poc. Vesteix molt bé. Te una estatura regular, tirant a baix, és calb, te unes espatlles fortes i quadrades, i sembla saludable. Les seves mans són curtes, els seus ulls rodons i sortits, duu ulleres. És constantment bona persona i no fred com molts poden pensar, simplement no te ningú.

Senyora Riteta: És una persona de més de setanta anys, viu al carrer Estret, als baixos del pis de la senyora Elvira i la seva neboda. És molt pobra, grassa, d'ulls blaus i te el cabell blanc. Ella, malgrat ser pobra tenia molta dignitat i s'aixecava pels matins per recollir els fems dels caballs que passaven per davant de casa seva, quan encara era fosc, sense fer soroll, i si sentia que venia algú entrava a casa seva i tornava a sortir quan qui fos, ja hagués marxat. Volia els fems només perquè servissin d'adob a les seves dàlies i els seus crisantems que després venia per fer uns calerons.

Mossen Raimon Gratacós: És un home que malgrat tenir unes celles tan poblades i un cos molt prim, és molt simpàtic i un gran amant de la música. Toca el piano i és qui organitza totes les vetllades, espectacles i representacions que es fan a Torrelles. Aquest home, gaudeix del respecte de tota la població i sobretot de la senyora Elvira, que va preferir que triés ell amb qui s'havia de casar la Montserrateta. El mossén va escollir en Ramon però no se sap molt bé perquè.

Els de l'Ateneu Recreatiu: El mossés Gratacós presentà al veterinari uns homes que feien una tertúlia. Entre ells hi havia el jutge Vinyes, un home prim de cara amb panxa, de mitja edat, de front estret i un nas en forma d'obelisc. També hi havia l'advocat Pairet, jove elegant i ben posat, amb un bigotet prim i els cabells plens de gomina, duia un anell de diamants. El propietari Cotoiliu, era prim, tenia una bona nou al coll, la dentadura estava feta un fàstic i tenia el ventre tirat endins. El ric senyor Martí Roig també hi anava i l'agrimensor Martorell, era obès, es movia lentament i tenia uns ulls blaus horitzontals sobre el greix de la cara de color rosat. A més dels terratinents del poble, anava a jugar al canari amb ells en Ramonet, el campaner, que sempre pica l'ullet d'una forma dramàtica, per no fer cap comentari. Aquell dia faltava l'apotecari Pistó. A més d'aquest grup, les grans personalitats del poble, hi havia el grup dels botiguers. En aquest grup hi ha el senyor Soler, del carrer Estret. També hi ha el senyor Martinet, propietari de Loza y cristal, cuadros y espejos del carrer Major, és un home petit i gros, molt parlaner, gens de la broma i fàcil d'indignar. Hi ha també el conserge Quimet, un home petit, que quan no te res millor a fer, els escolta i a vegades intervé molestant al senyor Martinet. Hi anava a vegades un home amb fama de vendre el millor bacallà de Torrelles, un home groc, molt negre de cabells, amb una barba dura i una veu de nas, metàl·lica i esquerdada. Tots ells, tenien tres temes de conversa, el primer el negoci, el segon les dones i el tercer, parlar per sentir la seva pròpia veu.

Roseta i el seu pare: La Roseta té una merceria, quatre portes més amunt la casa del veterinari. És una noia rossa, molt prima, lleugerament geperuda, és molt pàl·lida, les seves faccions són molt petites, els ulls són negres, humits i enfonsats, te la cara una mica de nena petita. Te les cames una mica tortes i molt primes. El pare de Roseta és anomenat Joan-quina-hora-és, però no es diu Joan, sinó Martí. Li van posar aquest nom perquè de jove, tenia la mania de sempre demanar l'hora. L'home te un burret que es diu Baldiri, tothom estima aquest burret que s'està a les vinyes d'en Joan-quina-hora-és vagant pels marges o ajagut a l'ombra.

La dona que cuina pardals: Aquesta dona és una vídua propietària de una taverna força solitària, com que no hi va mai ningú, la dona surt a fora, s'asseu i mira passar la gent, indifent, tot el dia, totes les setmanes, tots els mesos... Sempre és el mateix, menys quan arriba l'època dels pardals, llavors la vida d'aquesta dona sembla tenir algun interès. Arriba un caçador i li ven uns quants ocells que llavors ella cuina, es veu que només és llavors quan té clientela, la fama dels seus pardals la coneix tot el poble. Ella és una dona rossa, amb ulls blaus i sempre resta amb el braç recolzat a la taula i la galta a la mà, de perfil al carrer i a vegades d'esquena. El veterinari es pregunta com es pot ser feliç portant una vida així.

Senyor Felip i Conxita: Són un matrimoni i ell és el barber del poble. Ell té uns cinquanta anys, és un home polifacètic, sap una mica de tot. Té el front ample i pàl·lid i porta tupé. L'ungla del dit petit de la mà esquerra és molt llarga. La seva veu és greu. Les seves espatlles són corbades, és alt. La Conxita és la seva dona, que amb el temps s'ha convertit en una persona malaltissa, trista i monòtona. La pell de la cara se li ha arrugat i s'ha tornat pàl·lida. La seva mirada és cansada. El barber dedica el seu temps lliure a animar la seva pobra dona. Una vegada a ella se li va corcar un queixal però no va voler anar al dentista perquè li feia por. El barber, per ajudar-la a prendre la decisió d'anar-hi, es va deixar treure un queixal que tenia ben sa. Ell encara es plany d'haver-ho fet perquè no va aconseguir convèncer la seva dona.

Senyor Epifani i en Murillo: El senyor Epifani te una espardenyeria al carrer Estret, la Alpargatería y demás efectos de Epifanio Pujol. L'home és alt, fort, rosat, d'ulls blaus, amb una espatlla i unes anques voluminoses. El senyor Epifani s'ha fet una promesa, la promesa de no sortir mai més de casa. Aquesta història ve del seu gos Murillo que és la nineta dels seus ulls, un dia l'home volia anar al bar Montseny, cosa rara perquè sempre s'estava a casa. Bé, va anar a prendre un cafè amb el seu gos. Però un cop va obrir la porta i el gos va entrar l'amo li va demanar que deixes el gos a fora perquè hi havia massa gent i molestava. El senyor Epifani, no s'ho acabava de creure i protestava les raons de l'amo del bar. Però de seguida es va veure com s'esvalotava la gent, uns s'espantaven, els altres cridaven que marxés el gos i uns altres li donaven puntades de peu. El senyor Epifani va marxar indignat, sobretot perquè li feia gràcia això de sortir, li havia posat una certa il·lusió perquè era una cosa nova, i per això, pel seu amor propi va decidir que no sortiria mai més de casa. I, mentre ell compleix la seva prometença, en Murillo va tot sobint a escalfar-se a la vora de l'estufa del bar Montseny.

Don Martí Roig: Era un dels homes més rics de Torrelles. També hi era a l'Ateneu quan el mossén va presentar al veterinari els burgesos del poble. Era pàl·lid, gris de cabells i amb el bigoti cremat pel tabac. Aquest home per moltes riqueses que posseís, anava vestit com un pobre, era tan avar que no es volia gastar els diners ni en ell. Tenia la carrera d'advocat i vivia amb la seva germana, més gran que ell, una dona vella i seca, més avara ideixada que ell que es deia Antonieta fins que ella morí. Quan succeí això, don Martí cada vegada era més avar, més deixat i més ric. Més tard també morí el senyor Roig, podrit de diners.

Senyor Sebastià i família: Al carrer Estret hi ha una camiseria portada per un matrimoni que tenen un fill petit, en Jordi. Amb ells hi viu el pare d'ella, el senyor Sebastià, antic sabater. El camiser és un jove petit i grassonet, calb, d'ulls blaus, és un home plàcid i tranquil, treballador i persona excel·lent. La seva senyora també és petita i grassoneta, més vermella, és una dona callada i neta. El petit Jordi te uns quatre anys. És una criatura viva i agitada i molt saludable. L'avi, mostra el seu afecte pel nen d'una manera exagerada, sempre el mima i li està a sobre ja que és el seu únic nét. Al senyor Sebastià li queia la baba cada vegada que agafava el nen a coll, li parlava amb una veu tonta i dient ximpleries. L'avi te un altre amor, el que te cap a la moneda, en el seu temps va ser molt treballador i ara està en bona posició. Un dia li regalà un franc al seu nét i ell s'el va empassar. La família el va portar al metge i aquest els va dir que només es podia esperar a que el nen fes el

crinc, és a dir, que el nen expulsés la moneda i toqués l'orinal. Tota la família i a la llarga el poble sencer esperaven que succeís el crinc. La gent, sense ser de la família, es preguntaven els uns als altres que si ja s'havia esdevingut el sorollet, només es parlava del crinc. Finalment el nen, a qui no semblava afectar-li la situació, va deixar el franc i l'avi, que havia estat molt preocupat i pendent del crinc, amb la emoció es va tornar com boig i va morir víctima dels seus sentiments.

Senyora Encarnació Martí i Dolors: Es van trobar amb el veterinari un dia que ell anava a fer una visita a un mas i elles al cementiri per visitar el desaparegut Enric Martí, marit i pare. La recent vídua Encarnació, viu amb la seva filla al carrer Estret. Fa una vida molt retirada i te una condició econòmica favorable. La nena és una criatura molt prima, de cabell negre, cara llarga, pàl·lida, ulls grans, llavis prims i cames llargues. Tant ella com la seva mare van prometre que anirien cada diumenge a visitar l'Enric, sempre que fes bo, es clar, perquè creien que s'ho mereixia per complidor, bo i formal.

## TEMPS-ESPAI

Torrelles és un poble imaginari del Montseny, però no s'indica si pertany a la Selva o al Vallès Oriental. Aquest poble, és un poble típic de pagès, la gent que hi viu és de poble en general, però hi han alguns burgesos de Barcelona que prefereixen viure envoltats de natura. En el llibre ens fan referència a la història, ens parlen des dels terratinents fins a la Revolució Industrial, que va convertir a molts pagesos en proletariat, és a dir, en obrers. També es parla de la introducció d'alguns invents per part de la burgesia com el cotxe. Els estaments socials, els diferencia molt clarament en burgesos, propietaris, gent de classe mitjana i en pagesos i obrers, fins i tot en qüestió de llocs per al lleure. Els burgesos, generalment van al casino, mentre que els propietaris o botiguers van a l'Ateneu Recreatiu. Els de classe baixa, pagesos i obrers van a bars i tavernes.

La història transcorre durant un any la primera meitat del s.XX. Aquest any és el primer que el veterinari passa a Torrelles. Arriba un dia d'estiu, i es planteja seguir o no en el poble el dia de sant Ponç (11 de Maig), que és quan acaba l'obra. D'altra banda, crec que és la primera meitat del s.XX, per la roba que porta la gent: els homes amb barret i elàstics, algunes senyores grans amb cotilla, i quasi totes amb vestits cenyits a la cintura, amb ribets blancs al coll i molts faldellins sota les faldilles i sabates de botons. Les jovenetes per això, ja ensenyen una mica més de cuixa i porten robes més còmodes i més ajustades a les d'avui en dia. També crec que era aquesta època perquè llavors la pesseta no tenia gaire valor, per això uns pardals poden valer només dotze pessetes, i la fortuna d'una persona pot ser de nou-cents duros.

## LLENGUATGE

Tot i que no es demana fer llenguatge en aquest treball, a mi m'agradaria destacar la gran quantitat de descripcions que hi ha en aquest llibre. Tot i així, no són descripcions gaire pesades (i això és d'agrair), perquè ni t'enteres de que s'està describint algú, alguna cosa, algun paisatge...

També hi han forces diàlegs (també d'agrair) que ajuden a fer la lectura més lleugera i et permet fer-te una idea més amplia de com és qui parla, a més d'indicar-te una gran quantitat d'expressions i frases fetes que hi han al llarg de l'obra. Frases que coneixia com estar al peu del canó i altres que no coneixia com fer pasqua abans de rams.